

ШАРЛ ПЕРО

СИНЯТА БРАДА

Превод от френски: Силвия Колева, —

chitanka.info

Живял едно време един мъж, който имал красиви къщи в града и имения на село, пълни със съдове и прибори за хранене от злато и сребро, с мебели, украсени с изящна дърворезба и тапицирани с бродирана дамаска, и се возел в позлатени карети. За нещастие обаче брадата му била синя и не само го загрозявала, но и придавала толкова зловещо изражение на лицето му, че всички се плашили от него. Нямало нито една жена или девойка, която да не побегне само при появата му.

Една от неговите съседки била прочута знатна дама. Тя имала две чудно красиви дъщери. Мъжът, когото всички наричали Синята брада, поискал да му даде за жена едната от тях, като й предоставил свободата сама да избере коя. Нито едно от момичетата не искало да се омъжи за него. В разговорите си двете сестри непрестанно си го прехвърляли една на друга и никоя не се решавала да стане съпруга на мъж със синя брада. А имало и още нещо: и двете се страхували. На всички било известно, че той вече много пъти се бил женил, но никой не знаел какво се е случило с жените му.

За да се опознаят по-добре, Синята брада завел двете момичета и майка им, както и няколко от най-близките им приятелки, в едно от селските си имения. Останали там цели осем дни. Веселбите им никога не стихвали: през деня гостите и домакинът се разхождали, ходели на лов в гората или ловели риба на реката, а вечер ги очаквали веселби, угощения и танци. Почти не лягали да спят, защото прекарвали нощите в измисляне на всякакви хитрини и не преставали да си правят лукави шеги едни с други. Всичко вървяло толкова добре, че към края на гостуването малката дъщеря почти не забелязвала, че господарят на имението има синя брада, и започнала да гледа на него като на порядъчен благородник и достоен човек. Така че, щом се завърнали в града, вдигнали сватба.

След месец Синята брада съобщил на жена си, че трябало да обиколи страната по някаква много важна работа и че пътуването щяло да трае най-малко шест седмици. Помолил я в негово отсъствие да не тъжи, а да се забавлява и да се развлече, да кани в дома им приятелките си или пък ако предпочита, да ги води на село и навсякъде да ги посреща гостоприемно и да ги угощава богато.

— Ето — казал и той, — давам ви ключовете от двете големи помещения, където се пазят мебелите ми, от шкафовете, където са

съдовете и приборите от злато и сребро, които вадим само на празник, от сандъците, където е всичкото ми злато и сребро, от ковчежетата, където са скъпоценните ми камъни. Давам ви и ключовете от покоите ми. А този мъничък ключ отваря стаята, която се намира в приземието, в дъното на дългия коридор. Отваряйте всички шкафове, сандъци и ковчежета, ходете навсякъде, където пожелаете, но не и там. Забранявам ви, и то най-строго. Предупреждавам ви, че ако престъпите желанието ми и влезете в онази стая, гневът ми ще бъде страшен и можете да очаквате най-лошото.

Младата съпруга обещала да изпълни нареджданията на Синята брада. Той я целунал, качил се в каретата и тръгнал на път. Щом получили покана да ѝ гостуват, съседките и приятелките ѝ веднага пристигнали. Те отдавна изгаряли от нетърпение и любопитство да видят с очите си богатствата на дома, но не смеели да си покажат носа в присъствието на съпруга ѝ, защото синята му брада ги плашила и отблъсквала. Хукнали те да разглеждат стаите и покоите на домакина, да отварят гардеробите, в които имало една от друга по-красиви дрехи и изящни предмети. После разгледали мебелите и се захласнали по красотата на гоблените, леглата, столовете, писалищата, мраморните масички, масите за хранене, огледалата, в които човек можел да се огледа от глава до пети. Някои огледала били обрамчени със стъкло, други били обковани по краищата със сребро, а рамките на трети били позлатени. Никога не били виждали по-красиви и по-великолепни. Завиждали на късмета на приятелката си и с приказките си преувеличавали щастието ѝ. Домакинята обаче не била весела и не се забавлявала с тях, понеже я измъчвало желание да отвори стаята в приземието. Толкова бързала да научи какво се крие там, че дори за миг не ѝ дошло на ум, че е невъзпитано да остави гостенките си сами, а тичешком се спуснala в приземието по една тайна стълбичка. Толкова бързала, че на два-три пъти щяла да падне и да си счупи врата. Като застанала пред вратата на стаичката, си спомнила заканата на съпруга си и се поколебала за миг. Разбирала, че може да ѝ се случи нещастие, затова че не го е послушала, но изкушението било голямо и не успяла да се преори с него. Взела мъничкия ключ и с треперещи ръце отворила вратичката. Най-напред не видяла нищо, понеже прозорците и капациите били затворени. Но после очите ѝ свикнали с тъмнината и тя забелязала, че целият под е покрит със засъхнала кръв,

а сред кръвта съзряла покрай стените телата на много жени. Това били предишните съпруги на Синята брада, които той бил заклал една след друга. Младата жена се разтреперила от ужас и за миг ѝ се сторило, че ще умре. В уплахата си изпуснала ключа, който била извадила от ключалката, преди да влезе в стаята.

Щом дошла малко на себе си, го вдигнала от земята и отново заключила вратата. После се качила в спалнята, за да си възвърне силите, но не успяла, защото била силно развълнувана. Забелязала, че ключът е изцапан е кръв. Няколко пъти се опитала да го изчисти, само че петната не се махали. Напразно го мила, търкала го дори е пясък, но кръвта не избледнявала, понеже ключът бил вълшебен и било невъзможно да се почисти. Щом измиела кръвта от едната му страна, тя веднага се появявала от другата.

Синята брада се завърнал още същата вечер. Казал, че по пътя получил писмо, от което научил, че работата, заради която заминал, се била решила изцяло в негова полза. Съпругата му направила всичко възможно, за да му покаже колко е доволна от бързото му завръщане. На другия ден Синята брада ѝ поискал ключовете и тя му ги дала, по ръката ѝ така силно треперела, че той начаса разбрал какво се е случило.

— Защо ключът от стаичката на приземния етаж не е заедно с останалите? — попитал я той.

— Защото го оставил горе на масата в спалнята ми — отговорила нещастницата.

— Побързайте да ми го дадете — настоял той.

Тя отишла за ключа и се забавила много, но го донесла. Синята брада го разглеждал и я попитал:

— Защо по ключа има кръв?

— Не зная — отговорила бедната жена, а лицето ѝ било по-бледо от лицето на мъртвец.

— Вие не знаете, но аз зная — заяви Синята брада. — Поискали сте да влезете в онази стая! Е, добре, госпожо, ще влезете и ще заемете мястото си сред дамите, които сте видели там.

Тогава тя паднала на колене и заплакала. Замолила го да ѝ прости, като непрекъснато му повтаряла, че се разкажва искрено за непослушанието си. Била толкова красива, тъжна и смирена, че

можела да размекне и камък, но Синята брада не се трогнал, защото сърцето му било по-твърдо.

— Трябва да умрете, госпожо — отсякъл той, — и то веднага.

— Щом като трябва да умра, то дайте ми малко време да се помоля на Бог — умолявала го тя, а очите ѝ плувнали в сълзи.

— Давам ви четвърт час, но нито минута повече — казал Синята брада.

Щом останала сама, младата жена повикала сестра си и ѝ казала:

— Сестричке Ан (така се назвала по-голямата сестра), качи се, моля те, горе, на върха на кулата, и виж дали не идват братята ни. Те обещаха да ми дойдат на гости днес. Ако ги забележиш, дай им знак да побързат.

Сестра ѝ Ан се качила на върха на кулата, а бедната жена от време на време я питала:

— Сестричке Ан, виждаш ли някого на пътя?

А Ан ѝ отговаряла:

— Виждам само слънцето, което грее, и тревата, която зеленее.

През това време Синята брада стискала в ръката си нож и крещял високо на жена си:

— Слез долу или аз ще се кача при теб.

— Още миг, умолявам ви — отговаряла му тя, а тихичко отново питала сестра си: — Сестричке Ан, нима не виждаш никого по пътя?

— Виждам само слънцето, което грее, и тревата, която зеленее — повтаряла Ан.

А Синята брада отново закрещял:

— Слез бързо долу или аз ще се кача при теб!

— Слизам — отвърната жена му и пак се обърнала към сестра си: — Сестричке Ан, и сега ли не виждаш никого по пътя?

— Виждам — отговорила този път Ан, — голям облак прах на пътя.

— Братята ни ли идват? — попитала сестра ѝ.

— Уви, не, скъпа сестро, това е само стадо овце.

— Няма ли да слезеш най-после? — извикал напълно обезумял Синята брада.

— Още минутка — помолила го жена му и се обърнала отново към сестра си, като се смеела нервно: — Сестричке, мила Ан, нима не виждаш никого на пътя?

— Виждам — отвърнала този път сестра й — двама конници, които идат насам, но все още са далече. Слава на Бога! — провикнала се тя след миг. — Това са братята ни. Ще им направя знак да побързат.

А през това време Синята брада закрещял така силно, че цялата къща се разтресла. Клетата жена слязла при него и отново паднала на колене в краката му. Косите й били разчорлени, а тя плачела безутешно и треперела от страх.

— Няма нито смисъл, нито полза да плачете — отсякъл Синята брада. — Трябва да умрете.

И като изрекъл тези думи, я хванал с едната ръка за косите, а с другата вдигнал ножа във въздуха и се приготвил да й пререже гърлото. Нещастната му съпруга се обърнала към него и като го погледнала с очи, в които вече нямало живот, го помолила да й даде още една минута.

— Не, не — изкрещял Синята брада. — Приготви се за среща с Бога.

После отново замахнал с ножа, но в това време някой заблъскал по вратата така силно, че той спрят и рязко се обърнал да види какво става. Вратата се отворила и в къщата нахлули двама конници с извадени шпаги. Те се втурнали към Синята брада. Злосторникът веднага познал братята на жена си — единият бил драгун, а другият — мускетар. Побягнал, за да се спаси, но двамата братя го последвали и го настигнали още преди да стигне до каменното стълбище. Пронизали го с шпагите си и го убили намясто.

Клетата им сестра била примряла от ужас и нямала сили да стане и да ги прегърне.

Оказалось се, че Синята брада нямал други наследници, и съпругата му станала господарка на всичките му богатства. Част от тях тя дала зестра на сестра си Ан и тя се омъжила за благородник, който от дълго време бил влюбен в нея, с друга част купила капитански чинове на двамата си братя. Малко от наследството оставила за себе си и се омъжила за един честен и достоен благородник и той й помогнал да забрави ужасните дни, които била прекарала със Синята брада.

Издание:

Шарл Перо. Приказки

Редактор: Мирослава Бенковска

Художник: на корицата Виктор Паунов

Илюстрации: Гюстав Доре

Технически редактор: Стефка Иванова

Коректор: Юлия Шопова

КК „Труд“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.